

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

לפני כבוד השופטת אפרת בוסני

התובע: גור פינקלשטיין ת.ז. 027860972

נגד

הנתבעים: 1. אבי אשכנזי ת.ז. 027851553
2. יונתן הללי ת.ז. 028838874

פסק דין

עסקינן בתביעה לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ח-1965 (להלן: "החוק") שהגיש התובע - נגדו הוגש כתב אישום בגין שורה של עבירות חמורות ובהן ניסיון לרצח חבלה ותקיפה בנסיבות מחמירות - בגין פרסומים בשנת 2011 בעיתון "מעריב" אשר יחסו לו תכנון של רצח אימאם מסגד חסן בק ביפו המכהן גם כראש התנועה האיסלאמית ביפו ופיצוץ המסגד, פרשות שלא נכללו בכתב האישום.

התביעה הוגשה ימים ספורים לפני תום תקופת ההתיישנות ובגדרה מבוקש לחייב את הנתבעים בתשלום פיצוי ללא הוכחת נזק בהתאם לסעיף 7א(א) לחוק ובפיצוי בגין נזק מיוחד, נזק נפשי וכאב וסבל. סכום התביעה עומד על סך של 200,000 ₪.

רקע הדברים

1. התובע עורך דין בעברו פעל כיום שיפוץ מבנה ביפו עבור ארגון הסיינטולוגיה.
2. נתבע 1 כתב לענייני משטרה ופלילים ונתבע עיתונאי וותיק ושדר רדיו, היו במועד הפרסום עיתונאים בעיתון "מעריב".
3. כנגד התובע הוגש ביום 19.5.2011 כתב אישום חמור במסגרת תפ"ח 11-05-34337 בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, המייחס לתובע תשעה (9) סעיפי אשום חמורים - קשירת קשר לפשע (חבלה מחמירה), חבלה בכוונה מחמירה, היזק בחומר נפץ וחבלה במזיד ברכב בכך שהתובע יחד עם אחרים קשר לפגוע בשוטה חובל, מנהל אגף רישוי ופיקוח על הבנייה בעיריית תל-אביב-יפו שהוציא צו הפסקת בנייה לעבודות שיפוץ המבנה שהתובע היה מעורב בשיפוצו, בכוונה להטיל בו נכות או מום וכן בהנחת מטען חבלה מתחת לרכבו שחנה ליד ביתו (אישום ראשון ואשום שני); קשירת קשר לפשע (תקיפה בנסיבות מחמירות), תקיפה בנסיבות מחמירות וניסיון לחבלה בכוונה מחמירה בסכין ובחומצה של בן זוגה של גרושתו של התובע עמו לתובע היה סכסוך משפטי (אשום שלישי, אשום רביעי ואשום חמישי); קשירת קשר לפשע (רצח), ניסיון לרצח, חבלה בכוונה מחמירה של בן הזוג של גרושת התובע, היזק בחומר נפץ וחבלה במזיד ברכב של בן הזוג (אשום שישי); קשירת קשר לפשע (רצח) של גרושתו של התובע, בין היתר, באמצעות הרכבת מטען חבלה שיוצמד לרכבה (אשום שביעי); קשירת קשר לפשע (הצתה והיזק בחומר נפץ), הצתה, היזק בחומר נפץ בכך שהתובע יחד עם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

אחר קשר להצתה והיזק בחומר נפץ של חלק ממבנה הסיינטולוגיה בעת ששהו בני אדם במקום וזאת בשני מועדים (אשום שמיני ואשום תשיעי).

4. כתב האישום נגד התובע תוקן במסגרת איחוד תיקים תפ"ח 34337-05-11 ותפ"ח 49121-07-11 ונוספו לתובע שלושה סעיפי אשום - קשירת קשר לרצח, ניסיון לשידול לרצח ושיבוש מהלכי משפט בכך שבתקופת שהיית התובע בכלא בין התאריכים 26.5.11 עד 16.7.11 התובע יחד עם אביו (שאף נגדו הוגש כתב אישום) קשר עם אחרים לרצוח את עד המדינה ועד התביעה במשפטו (אשום שלושה עשר); קשירת קשר לפשע, עבירות בנשק (עסקה אחרת) בכך שהתובע ואביו קשרו קשר לרכישת כלי נשק במטרה לבצע עסקה עם רשויות התביעה במסגרתה בתמורה למסירת מיקום כלי הנשק יקבל התובע הקלה בתנאי שחרורו ובעונשו (אשום ארבע עשר); קשירת קשר לפשע, שיבוש מהלכי משפט, הדחה בעדות בנסיבות מחמירות וניסיון להטרדת עד בנסיבות מחמירות, בכך שהתובע ואביו קשרו קשר לשבש הליכי משפט, להדיח עדי תביעה ולהטרידם בעת שהתובע היה במעצר (אשום חמישה עשר).

5. ביום 18/05/2011 פורסמה בעיתון "מעריב" כתבה תחת כותרת מוגדלת עם הכיתוב "הנוקם", וכותרת משנה בהבלטה עם המילים "תוכנית להתנקש בראש התנועה האסלאמית ביפו. ניסיון לחסל את בן זוגה של גרושתו. ומטען חבלה סמוך לביתו של בכיר בעיריית ת"א. המשטרה חושדת: גור פינקלשטיין, עו"ד מבטיח מתל אביב שייצג את כת הסיינטולוגיה, היה "המוח" מאחורי כנופיה אלימה שכמעט הבעירה את המדינה".

בגוף הכתבה נכתבו, בין היתר, הדברים הבאים: "כמה שעות לפני שהפעילו את המטען שהיה עלול להבעיר את המזרח התיכון, נעצרו בשכונת עג'מי ביפו ארבעה חשודים בני משפחה אחת שתכננו להתנקש בחייו של ראש התנועה האיסלאמית בעיר, נואר דקא. הם התכוונו לחסל את דקא ולרסס כתובות "תג מחיר" על קירות מסגד חסן-בק, שבו שימש אימאם. ריסוס הכתובות היה מטשטש את עקבותיהם ויוצר מצג שווא. המשטרה חושדת כי פינקלשטיין (41) ששמו יצא למרחוק בכל הקשור בתחום הנדל"ן וההוצאה לפועל, היה "המוח" שתכנן עוד שורה של ניסיונות חיסול....."

תחת כותרת משנה "נלכדו בעג'מי" נכתב "לאחרונה ביצעה המשטרה מעקב של כמה ימים אחר מספר צעירים תושבי יפו שעל פי החשד תכננו חיסול ... מטען החבלה שנמצא ברשות החבורה אמור היה לפגוע באימאם של מסגד חסן בק בתל אביב, נואר דקא, שמכהן גם כראש התנועה האסלאמית ביפו. לחשודים היה סכסוך עסקי עם האימאם, שמרכזו היה שליטה על קרקעות ביפו. החבורה תכננה לפגוע באימאם זמן קצר לאחר רצח בני משפחת פוגל באיתמר, זאת, כדי להסוות את האירוע כפעולת נקם של פעילי ימין קיצוני".

בכתבה הופיעה תמונתו של התובע שלצידה נכתב בכיתוב גדול "מסע הטרור של פינקלשטיין" ומתחתיו פרוט: "9.5.2010 מטען מתפוצץ סמוך לבחתו של שוטה חובל בחולון. איש לא נפגע אך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

נגרם נזק רב. 27.5.2010 הכנופיה תוקפת את חובל בשוקר חשמלי סמוך למקום עבודתו. הוא נופל ארצה ונפגע קל. 12.10.2010 ניסיון לפוצץ באמצעות מכלי גז את המרכז הסיינטולוגי במרכז יפו. 21.11.2010 תוכנית ההתנקשות באימאם של מסגד חסן-בק, בעקבות סכסוך על קרקעות ביפו.

(ההדגשות אינן במקור-א.ב).

6. הכתבה מיום 18.5.2011 נכתבה על ידי נתבע 1 וצויין בסופה "השתתף בהכנת הידיעה: יונתן הללי" (נתבע 2).

7. למחרת, ביום 19.5.2011 פורסמה בעיתון "מעריב" כתבה נוספת במסגרתה תחת הכותרת "חשיפה: פרוטוקול החקירה של עורך הדין פינקלשטיין" ותמונתו של התובע, בין היתר, נכתבו הדברים הבאים: "ביום הארבעים למעצרו של עו"ד גור פינקלשטיין, שחשוד כי היה "המוח" שתכנן שורה של ניסיונות חיסול באזור המרכז, ביניהם תוכנית להתנקש בראש התנועה האסלאמית ביפו, ניסיון לחסל את בן זוגה של גרושתו ומטען חבלה סמוך לביתו של שוטה חובל הוא נשבר...". (ההדגשות אינן במקור-א.ב).

הכתבה נכתבה על ידי נתבע 1. נתבע 2 לא נזכר בה.

8. התביעה הוגשה ביום 17.5.2018, יום לפני חלוף תקופת ההתיישנות של הכתבה מיום 18.5.2011 ויומיים לפני חלוף מועד ההתיישנות של הכתבה מיום 19.5.2011.

9. לכתב התביעה צורף מכתב התראה מיום 7.1.2017. הנתבעים כופרים בקבלתו.

10. התובע הורשע בעבירות שביצע לאחר מעצרו מתוך כתלי הכלא, שעניינן קשירת קשר לרצח עד המדינה, ניסיון לשידול לרצח של עדי תביעה, שידול לחבלה חמורה בבן זוגה של גרושתו, שיבוש מהלכי משפט, עבירות נשק והטרדת עדים (סעיפי אישום 13 עד 15 בכתב האישום) ונגזרו עליו עונש של 66 חודשי מאסר. התובע זוכה מיתר העבירות בכתב האישום (ראו; פסק הדין בע"פ 7253/14, 7314/14).

11. בעקבות הרשעתו בפלילים, הוצא התובע לצמיתות מלשכת עורכי הדין (ראו פסק הדין בעניין בר"ש 1285/18).

תמצית הטענות

12. טענות התובע

12.1. התובע טוען שהצגתו בשתי הכתבות כ"מוח" המתכנן של רצח ראש התנועה האסלאמית ביפו ופיצוץ מסגד חסן בק, מהווה פרסום לשון הרע שפגע בו קשות וביתר שאת בהיותו מאמין בדו קיום וכאשר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

הפרסום נעשה בעת שהוא היה אסיר בין אסירים מוסלמים ויפואיים. לטענת התובע הפרסום הפך אותו לאסיר טעון הגנה, הביא להעברתו לתא מתאים ולהרחקתו מציבור האסירים והיווה איום של ממש על חייו.

12.2. לא מדובר בפרסום מותר ובסיקור הוגן של ההליך הפלילי, אלא בפרסום עובדות שקריות. כתב האישום לא כלל האשמות אלה, התובע לא נחקר ולא נחשד במעורבות בעניין ולא הואשם וממילא לא הורשע בכך.

12.3. התובע טוען כי אף שממרבית סעיפי כתב האישום הוא זוכה, הדבר לא הופיע בסיקור העיתונאי וכי אלמלא נעצר מלכתחילה ללא עוול בכפו בגין העבירות מהם זוכה, הוא לא היה מורשע בעבירות בהן הורשע בהיותו בכלא. עבירות שנועדו להוכחת חפותו.

12.4. הפרסומים הועלו לאתר האינטרנט NRG של "מעריב" ויש לראות בהם בבחינת ארבעה פרסומים ובהינתן שנתבע 2 חתום על הכתבה חזקה, שהוא אחד מיוצריה.

13. טענות הנתבעים

13.1. התביעה הוגשה בשיהוי ניכר, סמוך לתקופת ההתיישנות תוך גרימת נזק ראייתי לנתבעים ועל מנת למנוע מהם להתגונן כראוי. העיתון פורק, החומרים הרלוונטיים (מחשבים, מסמכים, ארכיון, מכשירי טלפון ועוד) נמסרו למפרק ואין לנתבעים גישה אליהם, ובהם לזהות המקור העיתונאי. התנהלות זו, טוענים הנתבעים, מהווה שימוש לרעה בהליך המשפטי שתוצאתה דחיית התביעה ולמצער העברת הנטל לתובע להוכיח כי תוכן הפרסומים אינו אמת.

13.2. הנתבעים טוענים שלתובע אין שם טוב באופן המאפשר לו להגיש את התביעה, נוכח העבירות בהן נחשד, הואשם והורשע - כאשר התובע הורשע בעבירות חמורות ובהן ניסיון לרצח, ניסיון לשידול לרצח, קשירת קשר לפשע ושיבוש הליכי משפט, נדון לעונש של 66 חודשי מאסר בפועל והוצא מלשכת עורכי הדין.

13.3. כתב האישום שהוגש נגד התובע אינו משקף את כל החשדות לגביהם נחקר הוא נחקר ומדובר בתביעה בררנית העולה כדי שימוש לרעה בהליך השיפוטי. התובע לא תבע את העיתון ואת העורך הראשי של העיתון וגם לא גופים ועיתונים אחרים שפרסמו אותם פרסומים.

13.4. הנתבעים טוענים לחסינות על פי סעיף 13(7) לחוק ולהגנת "אמת דיברתי" והגנות תום הלב שבסעיפים 15(2) - 15(6) לחוק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

13.5. הנתבעים טוענים שנתבע 1 פעל באחריות ובתום לב, על סמך תדרוך משטרתי שנערך לכתבים על סמך המידע שהיה בידי באותה, כי הדברים פורסמו במקביל בכל כלי תקשורת אחרים לפני הפרסום במעריב וכי הפרסום היה סיקור עיתונאי ראוי והוגן.

בתצהירו מפרט נתבע 1 כי בחקירת "זר סגליות", שם הקוד שניתן לחקירה המשטרית, נחקרו שורה של חשדות לביצוע עבירות פליליות חמורות שכללו ניסיונות חיסול על ידי הפעלת מטעני חבלה, ניסיון שריפה ופיצוץ של בניין הסיינטולוגיה, ניסיון חיסול גרושתו של התובע וכן ניסיון חיסול האימאם של מסגד חסן בק. המידע פורסם בכתבה הראשונה, תוך שפורסם שהתובע נעצר יחד עם הכנופיה אותה הפעיל, כאשר חברי הכנופיה נחשדו בהנחת מטען במסגד חסן בק ובניסיון להתנקש בחיי האימאם. בכתבה השנייה הביא נתבע 1 את השתלשלות העניינים ואת גרסת התובע שהגיעה לידי מגורם במשטרת ישראל, לאחר שהתובע שמר על זכות השתיקה במשך 4 ימים. בגרסה שהובאה בפרסום השני, הדף התובע את החשדות שיוחסו לו בחלקם, ובסוף הכתבה צוינו סעיפי האישום שיוחסו לתובע. בכתבה שפורסמה ביום 19.5.2011 באתר NRG של עיתון מעריב, הוצג סיקור עיתונאי מאוזן בהתאם לכתב האישום שהוגש נגד התובע, וכאשר התובע זוכה מחלק מסעיפי האישום הוא זכה לכותרות ענק במעריב.

13.6. נתבע 2 טוען שהוא לא השתתף בעריכת הכתבה מושא הפרסום הראשון ולא סייע בהכנתה. הוא נשלח לחיפה למשימה שלא צלחה ובהתאם לנוהג הקיים בעיתון "מעריב" ובעיתונות כולה, כתב המקבל ביצוע משימת השלמה אף שלא צלחה מקבל קרדיט בכתבה באמירה דוגמת "השתתף בהכנת הידיעה", הגם שלא היה לו חלק בכך וכך היה במקרה זה.

13.7. הנתבעים מכחישים את טענות התובע לנוזק, טוענים כי לתובע אשם תורם מלא בשל התנהגותו העבריינית ושיש לראות בשתי הכתבות פרסום אחד משפורסמו יום אחר יום באותה מדיה.

13.8. לחלופין נטען להקלות מכוח סעיפים 19(1) ו-19(2) לחוק לשון הרע, השוללות באופן מוחלט את זכותו של התובע לפיצוי, בהינתן שמדובר בחזרה על מה שכבר נאמר (בכתב האישום ו/או בפרוטוקולים) וצוין המקור עליו הסתמך נתבע 1 וכן משנתבע 1 היה משוכנע באמתות הפרסום, נוכח דברי המקור.

14. הצדדים הגישו עדויות בתצהיר בהן חזרו על טענותיהם. בישיבת ההוכחות נחקרו המצהירים נגדית ובתום החקירות סיכמו הצדדים טענותיהם בעל פה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

דיון והכרעה

15. חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה 1965 (להלן: "החוק") מהווה איזון עדין בין שתי זכויות יסוד, הזכות לשם טוב והזכות לחופש הביטוי (ראו; ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (פורסם בנבו, 4.8.2008) (להלן: "עניין שרנסקי")).

16. תביעה המוגשת מכוח החוק, בהתאם לפסק הדין המנחה שניתן ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך (פורסם בנבו, 8.2.2012) (להלן: "עניין אילנה דיין") תיבחן על פי ארבעה שלבים. בשלב הראשון יש לבחון האם הביטוי שבגיננו הוגשה התביעה מהווה "לשון הרע" לפי סעיף 1 לחוק והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. ככל והתשובה חיובית עוברים לשלב הבא בו נבחנת תחולת ההגנות השונות על הפרסום, לפי סעיף 13 ("פרסומים מותרים"), סעיף 14 ("הגנת אמת בפרסום") וסעיף 15 ("הגנת תום לב") לחוק. אם הפרסום אינו נהנה מהגנות החוק, אז עוברים לבחינת הסעדים.

17. "פרסום" מהווה לשון הרע, כמשמעות המונח בחוק אם הוא נכנס לגדר אמות סעיף 1 לחוק הקובע כדלקמן:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול-

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם במשרה ציבורית ואם במשרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או מקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, בשל מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"

18. המבחן לקיומו של לשון הרע הוא מבחן אובייקטיבי. אין הכרח כי האדם יושפל או יבוזה בפועל, ודי בכך שהפרסום היה עלול להביא לתוצאה שכזו. על בית המשפט לבחון איזו משמעות היה האדם הסביר מייחס לפרסום, תוך בחינת הפרסום בכללותו ומשמעות הפרסום. לא רק על סמך המילים המדויקות, אלא גם על האמור "בין שורותיו" של הפרסום והנסיבות החיצוניות הסובבות את הפרסום (ראו; "עניין אילנה דיין"; רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (פורסם בנבו, 12.11.2006) (להלן: "עניין בן גביר"); ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' אילון לוני הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558 (2004) (להלן: "עניין הרציקוביץ").

19. במקרה זה כתבות המציגות את התובע כמי שנחשד בתכנון רצח ראש התנועה האסלאמית ביפו ובפיצוץ מסגד חסן בק, על פי המבחן הסביר, מהווים פרסום לשון הרע. על כך אין ולא יכול להיות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

חולק. מדובר בחשד לביצוע עבירות פליליות מהדרגה החמורה שבחוק העונשין, שייחוסן לתובע עלול להשפיל, לבזות ולפגוע. על עצם הפרסום אין חולק ובכך מתמלא השלב הראשון של הבדיקה.

20. התובע הורשע בפלילים בעבירות חמורות של קשירת קשר לרצח של עד מדינה, ניסיון לשידול לרצח של עד תביעה במשפטו, בעבירות נשק ובשיבוש הליכי משפט והטרדת עדים. במועד פרסום הכתבות הוגש נגד התובע כתב אישום חמור המייחס לו ניסיון רצח חבלה ועבירות חמורות נוספות כלפי אחרים ויש קושי לומר שלתובע היה שם טוב, ללא קשר לפרסומים בהם עסקין. אין פירוש הדבר שפרסום המייחס לתובע מעורבות בעבירות בהן לא נחשד, לא הואשם ולא הורשע לא יהווה פרסום לשון הרע. נתבע 1 אישר שלא ניתן "להדביק" לעבריין מורשע דברים שלא היו (עמ' 18 שו' 21-22, 27-28). נתבע 2 הגם שכינה את התובע "עבריין מועד" הסכים "אסור לכתוב על מישהו משהו שאיננו אמת" (עמ' 26 שו' 14).

21. הרשעתו של התובע והעובדה ששמו במועד הפרסום היה קשור לפרשות חמורות רלוונטיות לשאלת הפיצוי. ב"עניין בן גביר" קובעת השופטת פרוקצ'יה "גם אדם ששמו הוכתם בשל התנהגותו, דעותיו, והרקע ממנו בא, זכאי לכך ששמו לא יושחר בלא הצדקה. עם זאת, היקפה של הפגיעה נאמד, בין היתר, בהתחשב בתדמיתו של אותו אדם בעיני הציבור, ויש להתחשב בכך גם בענייננו" (עמ' 90 לפסה"ד). לגישה דומה ראו למשל; ת"א (י-ם) 3443-07 שוקי משעול נ' נציבות שירות המדינה (פורסם בנבו, 24.6.2012) (להלן: "עניין משעול"); ת"א 7374/02 יוסף כהן נ' אהוד אולמרט, פ"מ תשס"ד (3), 496 (2004) (להלן: "עניין כהן"); ת.א 47320-08-19 סדן נ' אלבו (פורסם בנבו, 14.2.2021) (להלן: "עניין סדן").

22. בהתאם לסעיף 11(א) לחוק, בידי היה לתבוע גם את העיתון שפרסם את הכתבות מושא התביעה ואת העורך הראשי של העיתון. התובע הפנה את מכתב ההתראה שצורף לתצהירו לגורמים אלה ולנתבעים, אך בחר לתבוע את הנתבעים ולא אותם. הסבר ענייני לכך לא ניתן. התובע היה עורך דין, אך הוא הפנה בחקירתו הנגדית לעורך דינו, שלדבריו הוא זה שקיבל את ההחלטות ולא גילה עניין מדוע לא הוגשה תביעה גם נגד העיתון והעורך. לגבי ההחלטה שלא לתבוע את עיתון "מעריב" במתכונתו הנוכחית לאחר פירוקו השיב התובע "לא עניין אותי" (עמ' 10 שו' 15).

23. בעניין רע"א 1239/19 שאול נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ (פורסם בנבו, 8.1.2020) (להלן: "עניין שאול") לגבי תביעות נגד משתפים ברשת חברתית נקבע "ברירת המחדל היא כי התביעה תוגש קודם כל נגד המפרסם המקורי, בהיותו זה ש"חולל" את הפגיעה בשם הטוב" וכי תביעה בררנית רק נגד המשתף או נגד משתתף אחד ולא כנגד אחר, מקום בו אין יסוד של ממש לאבחנה ביניהם, יכול שתעלה כדי חוסר תום לב דיוני העולה כדי שימוש לרעה בהליך המשפט. במקרה זה התביעה הוגשה נגד הכתב (נתבע 1) ומי שעל פי הרשום בפרסום הראשון "השתתף בהכנת הידיעה" (נתבע 2), שהם מחוללי הפרסום הישירים ובחירת המחדל הראשונה על פי "עניין שאול". אינני סבורה כי בחירת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

התובע שלא לצרף גם את העיתון או עורך העיתון עולה כדי חוסר תום לב דיוני ושימוש לרעה בהליך המשפטי.

24. לתצהיר העדות של נתבע 1 צורפו פרסומים, מאותו מועד, מאתר "מאקו" ואתר yent על מעורבות התובע בניסיון חיסול האימאם ופיצוץ מסגד חסן בק. התובע לא טען בתצהירו שתביעה הוגשה נגד גורמים אלה ולא הציג ראייה לכך, הגם שטענה לתביעה בררנית ביחס לאמצעי תקשורת אחרים עלתה בכתב ההגנה. גם אם לנפגע מלשון הרע זכות לבחור האם להגיש תביעה בגין הפגיעה ובגין אזה מעוול, לכך יינתן ביטוי בבחינת הפיצוי.

טענת השיהוי והנזק הראייתי

25. הפרסומים בהם עסקינן הם משנת 2011. כתב התביעה הוגש בשנת 2018, יום לפני חלוף תקופת ההתיישנות של הכתבה הראשונה ויומיים לפני חלוף תקופת ההתיישנות של הכתבה השנייה. לכתב התביעה צורף מכתב התראה מיום 7.1.2017. נתבע 2 טוען שמכתב ההתראה לא נמסר לנתבעים. התובע אינו סותר זאת. מדובר בשיהוי ניכר ממועד פרסום הכתבות, על כך לא יכול להיות חולק.

26. הנתבעים טוענים בכתב ההגנה שהשיהוי הניכר בהגשת התביעה ובפניית התובע אליהם שינה את מצבם לרעה, בכך שגרם להם נזק ראייתי ומונע מהם להוכיח באופן ראוי את הגנתם. זאת משהעיתון במתכונתו הקודמת פורק, המסמכים הארכיון, מחשבים ומכשירי הטלפון נמסרו למפרק ואין להם גישה אליהם לצורך הוכחת המקור לפרסום. מטעם זה טוענים התובעים שיש לדחות את התביעה, ולחלופין להעביר את נטל ההוכחה לכתפי התובע. אין בידי לקבל את הטענה.

27. בשיהוי כשלעצמו אין די כדי לדחות תביעה. מעצם טיבה טענת שיהוי המועלית נגד תובענה אזרחית בטרם חלפה תקופת ההתיישנות, מבקשת להתערב ולקצר את תקופת ההתיישנות שנקבעה בדין. לצורך טענת שיהוי נדרש להוכיח כי בנסיבות המקרה זנח התובע את זכות התביעה העומדת לו, או שבמשך הזמן שינה הנתבע את מצבו לרעה (ראו; ע"א 6805/99 תלמוד תורה הכללי והישיבה הגדולה עץ חיים בירושלים נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים, פ"ד נו(5) 433 (2003)). הנתבעים אינם עומדים בנטל זה.

28. דוקטרינת הנזק הראייתי המועלית על ידי תובע קובעת כי מקום נתבע גורם נזק ראייתי לתובע באופן הפוגע ביכולתו של התובע לעשות שימוש בראייה לביסוס טענה עובדתית עליה מבוססת התביעה, יעבור נטל השכנוע לשכמו של הנתבע להוכיח שאותה טענה עובדתית לגביה נגרם הנזק הראייתי אינה נכונה (דנ"א 1912/05 מ"י נ' ד'אהר (פורסם בנבו, 12.4.2005)). גם אם יש מקום להחיל את הדוקטרינה על נתבע בתביעת לשון הרע עליו מוטל הנטל להוכיח קיום תנאי הפטור וההגנות (לספק בהחלט העיקרון במקרה כזה ראו; ת"א (הרצליה) 11586-02-19 וינר נ' קרול (פורסם בנבו, 10.1.2021), דוקטרינת הנזק, על פי הפסיקה, חלה כאשר יש "תיקו ראייתי" ולא כאשר הנתבעים,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

כמו במקרה זה, אינם משכילים להוכיח את המוטל עליהם (ראו; ע"א 916/05 כדר נ' פרופ' הרשינו (פורסם בנבו, 28.11.2007)).

29. בעניין ת"א (מחוזי- מרכז) 19375-12-09 אורי סלמה נ' מדינת ישראל משטרת ישראל (פורסם בנבו, 6.5.2015) נקבע שלהחלת הדוקטרינה נדרשת עמימות עובדתית, נגישות עדיפה לתובע לראיות שאמורות להיות בשליטתו וכי הנזק נגרם באשמתו. עמימות עובדתית לגבי מקור הפרסום לא נמצאה. אין "תיקו ראייתי". הנתבעים לא הציגו בדל של ראייה לגבי מקור הפרסום. על עדותם של הנתבעים לא ניתן להסתמך ומדובר במסמכים שלנתבעים נגישות עדיפה על התובע.

30. הנתבעים מפנים בסיכומים לעניין ת.א (ת"א) 61589/01 איילון חברה לביטוח בע"מ נ' סוכנות מכוניות לים התיכון בע"מ (פורסם בנבו, 18.4.2007). באותו עניין נקבע שלצד בחינת חומרת הנזק הראייתי שנגרם והשאלה האם הוא נגרם בכוונה תחילה או בשוגג, יש לבחון את מארג הראיות האחרות בתיק ומידת יכולתו של הצד הטוען לנזק ראייתי להקטין את הנזק. במקרה זה הנתבעים לא הציגו מארג ראייתי תומך לגרסתם, אף שהיה בידם להוכיח את המקור לפרסומים ולו באמצעות עדים, בשר ודם. כתבים שלטענת נתבע 1 השתתפו בתדריך המשטרה, הגורם המשטרתי שמסר את המידע שפורסם וחוקר המשטרה ששמו צויין בכתבה מיום 19.5.2011 כמי שחקר את התובע. הדבר לא נעשה. לא השתכנעתי גם שהנתבעים פעלו לאיתור הראיות וכי התובע השתהה בתביעתו במכוון, הגם שהסברו היה דחוק.

31. התובע אישר שהוא היה עצור במשך ארבע וחצי שנים מאז הפרסום בשנת 2011, והשתחרר בשנת 2016. כאשר התובע נשאל מדוע נמנע מלפנות לנתבעים כל השנים מאז הפרסום השיב "הייתי עצור. היו לי הרבה דברים אחרים שהייתי צריך לטפל בהם. הייתי במצב כלכלי שלא יכולתי להרשות לעצמי לחפש עו"ד. כשהשתחררתי מצבי הכלכלי השתנה וגם היה לי יותר זמן ופנאי לטפל בדברים האלה" (עמ' 8 שו' 10-12) והוסיף כי לאחר מות אביו היה לו כסף. עדותו של התובע לא עוררה אמון, והסברו אינו משכנע. הערעור בהליך הפלילי הסתיים בשנת 2015. התובע אישר שהוא יוצג בהליך הפלילי על ידי עורך דין, ראש לשכת עורכי הדין היום. ניסיונו לטעון שהוא לא יכול היה להרשות לעצמו לשכור שירותיו של עורך דין למשלוח מכתב התראה עד לשנת 2017, אינו סביר. גרסת התובע בחקירה הנגדית שאשתו שילמה את שכרו של עורך הדין הפלילי ולא הייתה מעוניינת לשלם עבור מכתב התראה, היא גרסה כבושה שלא הוצגה לה בדל של ראייה וכשלעצמה מקשה לתת בה אמון.

32. התובע המתין שנה מאז שחרורו ממאסר עד למועד מכתב התראה ושנה נוספת עד להגשת התביעה. הסבר משכנע לכך לא ניתן. טענת התובע כי לאחר שיחרורו סעד את אביו החולה עד למותו ואז התפנה לטפל בעניינו, מעוררת קושי שעה שהתובע העיד שאביו נפטר לאחר הגשת התביעה והגרסה שנמסר לגבי מועד מועד פטירת האב לא הייתה אחידה. בעדותו מסר התובע שאביו בחודש מרץ 2019. בדיון מיום 20.1.2020 טען ב"כ התובע שהתובע לא התייצב לדיון כי הוא סועד את אביו המאושפז

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

בבית חולים. כך או כך, טענת התובע כי רק לאחר מות אביו יכול היה להרשות לעצמו כלכלית לשלוח מכתב התראה ולהגיש את התביעה, נסתרת על פניה.

33. בהסבר הדחוק שניתן על ידי התובע להשתהות בהגשת התביעה ובפנייה לנתבעים, אין די כדי לקבוע שהתובע פעל במכוון על מנת להקשות על נתבעים להוכיח הגנתם. הנתבעים מצדם לא הציגו בדל של ראיה לניסיונות לאיתור אותם חומרים, להעברתם למפרק העיתון ולהיעדר גישה אליהם בשל חלופ השנים ופירוק העיתון, כטענתם. לא הוצגה פנייה בכתב למפרק או לעיתון במכונתו היום לאיתור מסמכים, מחשבים וטלפונים לניידים. הנתבעים לא הביאו עדים לתמיכת טענותיהם ובכלל זה את מפרק העיתון ועורך העיתון ולא התבקש על ידם צו למשטרה או לעיתון במתכונתו הקיימת לגילוי מסמכים.

34. נתבע 1 העיד שמקור הפרסומים היה תדרוך משטרתי שנערך לכתבים. מדובר בפרשה חמורה שלפי הפרסומים בעיתון היה בכוחה "להבעיר" את האזור. גורמי המשטרה שביצעו את התדרוך, לא הובאו על ידי הנתבעים למתן עדות. הכתבים שנכחו בתדרוך הנטען, אף הם לא הובאו לעדות. לתצהירו של נתבע 1 צורפו פרסומים של כלי תקשורת אחרים בהם צוין שם של הכתבים, גם אלה לא הובאו על ידי הנתבעים למתן עדות. מדובר במחדל ראייתי מובהק הפועל לחובת הנתבעים וכנגד קבלת טענתם (ראו; ע"א 548/78 פלונית נ' פלוני, פ"ד לה(1), 736 (1980); ע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' מתיתיהו, פ"ד מה(4) 651 (1991)).

35. על עדותם של הנתבעים, בעלי דין להם עניין ברור בתוצאות ההליך, לא ניתן להסתמך. למעלה מזה, נתבע 2 השיב בשלילה כאשר נשאל האם עשה פעולה אקטיבית לאיתור חומרים (עמ' 24 שו' 23-24). חקירתו הנגדית לימדה שעדותו אינה אלא עדות שמיעה. נתבע 2 אישר שהוא לא נכח בתדרוך הכתבים הנטען ושעדותו נסמכת על תצהירו של נתבע 1. עדותו של נתבע 1 בעניין היא עדות מתפתחת שהתקשיתי לתת בה אמון ולקבוע על יסודה ממצאים.

36. בחקירה נגדית התפתחה גרסת נתבע 1 והוא טען, לראשונה, שפנה למפרק של העיתון על מנת לקבל "הגנה" בהליך וביקש את כל החומרים וכי המפרק השיבו שהוא סיים את עבודת הפירוק ולכן הוא אינו יכול היה למלא בקשתו. לכך אין זכר בתצהיר העדות. אסמכתא לפנייה בכתב למפרק ולתשובה הנטענית, לא הוצגה. גרסתו של נתבע 1 הוסיפה להתפתח והוא מסר בחקירתו לגבי פנייתו למפרק "פעמיים פניתי אליו בטלפון. היה לי איתו דיאלוג טלפוני ארוך, גם ארגון העיתונאים פנה אליו... (עמ' 17 שו' 13-15). מדובר בעדות כבושה ומתפתחת שאינני נותנת בה אמון. קיומו של "דיאלוג טלפוני" עם המפרק לא נזכר בתצהירו של נתבע 1. פניית ארגון העיתונאים למפרק, אף היא אינה נזכרת בתצהיר. המפרק ונציג "מארגון העיתונאים" לא הובאו למתן עדות לתמיכת גרסה חדשה זו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

37. מכל האמור אין בכוחם של הנתבעים לטעון כי השתהות התובע היא המונעת מהם להוכיח הגנתם ועליהם הנטל להוכיח זאת.

נתבע 2

38. שמו של נתבע 2 מופיע בפרסום הראשון (הכתבה מיום 18.5.2011) כמי ש"השתתף בהכנת הידיעה". נתבע 2 העיד שהוא לא השתתף בהכנת הכתבה ולא מסר דבר בקשר אליה. לדבריו הוא נשלח על ידי רכז הכתבים של העיתון לחיפה לצורך קבלת תגובות משכנים ואנשים ברחוב ובבניין בו התגוררה גרושתו של התובע, אותה ניסה התובע, על פי החשד, לרצוח, אך לא השיג דבר. לפי הנוהל בעיתון "מעריב" והנוהג הקיים עד היום בעיתונות כולה, כתב המקבל משימת השלמה מסוג זה מקבל קרדיט ושמו מוסף כמשתתף בכתבה, אפילו אם לא הביא ערך מוסף לכתבה ולכן שמו צוין בכתבה, למרות שלא מסר מידע ולא היה לו חלק בכתבה. על כך חזר נתבע 2 בחקירתו והבהיר הנוהל במעריב "שמי שמתשתף בניסיון להביא, טרח ועבד שעתיים, הוא נחשב למשתתף בקבלת הידיעה" (עמ' 24 שו' 30-31). וכי הנוהל "זה לא רק במעריב אלא בכל גוף תקשורת" (עמ' 25 שו' 1).

39. עדותו של נתבע 2 שהוא לא השתתף בהכנת הכתבה הייתה עקבית. אולם מדובר בעדות של בעל דין שיש קושי מובנה להסתמך עליה ובטענות בעל פה כנגד כתב, שעה שבכתבה צוין שנתבע 2 השתתף בהכנת הידיעה. נתבע 2 לא הציג בדל של ראייה לתמיכת טענותיו שלא השתתף בהכנת הכתבה ובנוגע הנוהל לו הוא טוען בעיתון "מעריב" ובעיתונות בכלל. למעלה מזה, נתבע 1 לו חזית אחת עם נתבע 2 מול התובע, לא תמך בתצהירו קיומו של נוהג כזה ולא טען כי רק הוא, ולא נתבע 2, השתתף בהכנת הכתבה.

פרסום מותר על פי סעיף 7(13) לחוק - האמנם?

40. סעיף 7(13) לחוק מקנה חסינות לפרסום "דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע כאמור בפסקאות (5) או (6) בישיבה פומבית, ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21". הסעיף מעניק הגנה מוחלטת לפרסום על הליך משפטי או וועדת חקירה, ללא תלות במידת אמיתות הפרסום או ביסוד הנפשי של המפרסם, כל עוד מדובר בדיווח "נכון והוגן". דיווח חד צדדי או בלתי מאוזן, המוציא דברים מהקשרם ומציגם באור אחר אינו חוסה תחת הסעיף (ראו; ע"א 348/85 בן ציון נ' הוצאת מודיעין בע"מ, פ"ד מב(1) 797, 801-802 (1988); ע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזור (פורסם בנבו, 22.7.2015)).

41. כתב האישום שהוגש נגד התובע לא כלל אישום בתכנון רצח אימאם מסגד חסן בק ופיצוץ המסגד. על כך אין חולק ולא מתקיימים התנאים לחסינות על פי הסעיף.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

האם עומדות לנתבעים הגנות החוק?

42. הנתבעים טוענים להגנת "אמת דיברתי" שבסעיף 14 לחוק ולהגנות סעיפים 15(2)-(16) לחוק. אקדים ואומר, הגנות אלה לא הוכחו.

43. סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע קובע:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

כדי שמפרסם יזכה להגנת אמת הפרסום, עליו להוכיח שני יסודות מצטברים: האחד; שהפרסום היה אמת. השני; שהיה בפרסום עניין ציבורי. הנטל על הטוען זאת מוטל על הנתבע (ראו; "עניין אילנה דיין").

44. פרסום פרשה של ניסיון רצח אימאם מסגד חסן בק שהוא גם ראש התנועה האסלאמית ביפו ופיצוץ המסגד בידי כנופיה שהמתכנן והמוח שלה הוא התובע, לא יכול להיות מחלוקת שיש בו עניין ציבורי. התובע מאשר זאת בסיכומים. לגבי הוכחת אמיתות הפרסום, אין הנתבעים אינם עומדים בנטל המוטל עליהם. מדובר ביסוד עובדתי בעיקרו ועניינו התאמה בין תוכנו של הפרסום למציאות העובדתית האובייקטיבית. אין דרישה לזהות מוחלטת בין מצב הדברים בפועל לבין תוכן הפרסום ודי בכך שהפרסום משקף את עיקרי הדברים שאירעו במציאות או שהפרסום היה אמת לפי משמעותם הכללית של הדברים (ראו; ע"א 10281/03 אריה קורן נ' עמינדב ארגוב (פורסם בנבו, 12.12.2006); ע"א (מחוזי-ת"א) 29415-06-12 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' עודד קאשי (פורסם בנבו, 22.01.2014)).

45. הפרסומים מייחסים לתובע ביצוע עבירה פלילית מהרף הגבוה של החומרה, אשר הנטל להוכחת אמיתות הפרסום הוא נטל מוגבר (ראו; דנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ נ' קראוס, פ"ד נב(3) 1 (1998) (להלן: "עניין קראוס"); ע"א 9462/04 מוקדוב נ' ידיעות אחרונות בע"מ (פורסם בנבו, ס(4) 13, 2005)). בנטל זה אין הנתבעים עומדים.

46. התובע מסר בתצהירו וחזר בעדותו בבית המשפט על כך שהוא לא נחקר, לא נחשד ולא הואשם בפרשת ניסיון לרצח אימאם ופיצוץ מסגד. כתב האישום החמור שהוגש נגד התובע אינו כולל אישום בפרשה זו. הנתבעים לא הציגו תשתית ראייתית ולו מינימלית המלמדת על אמיתות הפרסום ועל כך שהתובע נחשד או נחקר בפרשה. הפנייה לפרסומים אחרים אינה ראייה לאמיתות הפרסום. היה בידי הנתבעים להציג תשתית ראייתית, לזמן עדים כתבים אחרים שהיו בתדריך, גורמים במשטרה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

הנתבעים בחרו שלא לעשות זאת ולהסתפק בגרסתו של נתבע 1 בלבד עליה לא ניתן להסתמך. נתבע 2 אישר שלא נכח בתדריך.

47. העובדה שהתובע הואשם בכתב האישום בניסיון רצח של גרושתו ובן זוגה, של עד המדינה ועד התביעה במשפטו, בחבלה ותקיפה בנסיבות מחמירות, בקשירת קשר להנחת מטען חבלה מתחת לרכב של מנהל אגף רישוי ופיקוח בעירייה ובהיזק בחומר נפץ של מבנה הסיינטולוגיה, אינה הופכת פרסום של מעורבות התובע בתכנון ניסיון רצח של אימאם מסגד חסן בק ובפיצוץ המסגד (שלא נזכרו בכתב האישום) בבחינת "פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש" אשר אינו שולל את הגנת הסעיף, כקבוע בסיפא לסעיף 14 לחוק.

הגנת תום הלב - סעיפים 15(2)-15(6) לחוק

48. סעיף 15 לחוק קובע:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

(1) ...

(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר;

(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

(5) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע-

(א) כבעל דין, כבא כוחו של בעל-דין או כעד בישיבה פומבית של דיון כאמור בסעיף 13(5),

ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21, או

(ב) כאדם שענינו משמש נושא לחקירה, כבא כוחו של אדם כזה או כעד בישיבה פומבית של

ועדת חקירה כאמור בסעיף 13(6) לחוק, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע

במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

(6) הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג

ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת - הבעת דעה על אפיו,

עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה;"

49. הגנת תום הלב לפי סעיף 15 לחוק, תקום בהתקיים שני תנאים: הפרסום נעשה בתום לב; והוא נעשה בהתקיים אחת החלופות שבסעיף. בבסיס הגנת הסעיף עומדת דרישת תום הלב וסבירות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

הפרסום. פרסום באחת הנסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק, שלא חרג מתחום הסביר בנסיבות העניין, מקים על פי סעיף 16(א) לחוק חזקה בדבר תום לב.

סעיף 16(ב) לחוק קובע חזקה הפוכה להיעדר תום לב, אם מתקיימת בפרסום אחת הנסיבות המנויות בסעיפי המשנה שלו כדלקמן: (1) הדבר שפורסם לא היה אמת, והוא לא האמין באמיתותו; (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא, אם לא; (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15".

50. הפנייה הנתבעים להגנת סעיפים 15(4), 15(5) ו-15(6) לחוק לא ברור על מה ולמה באה אל העולם. הגנת הסעיפים עניינה פרסום שניתן לראותו כהבעת דעה (סעיפים 15(4)-15(5)) או ביקורת הכרוכה בהבעת דיעה על התנהלות נפגע (סעיף 15(6)). הפרסומים בהם עסקינן רחוקים מלהיות הבעת דיעה. פרסום המהווה הבעת דעה עניינו באמירות בעלות יסוד סובייקטיבי, המתארות עמדה אישית של המפרסם בנוגע למצב דברים מסוים. המבחן הוא אובייקטיבי. פרסום שהתובע נחשד בתכנון ניסיון רצח אימאם מסגד חסן בק ובפיצוץ המסגד, באופן שהוצג בכתבות מושא התביעה, במשקפי האדם הסביר, אינו הבעת דעה אלא פרסום הנחזה להיות פרסום של עובדות המשקפות מציאות אובייקטיבית שאינו חוסה תחת הגנת סעיפים אלה (ראו: "עניין בן גביר"; ע"א 8345/08 בן נתן נ' בכרי (פורסם בנבו, 27.7.2011); ע"א (מחוזי- ת"א) 4456-12-09 (פורסם בנבו, 18.10.2009)).

51. הגנת סעיף 15(2) לחוק, בהיבט פרסום בכלי התקשורת מכונה "הגנת העיתונאות האחראית". ההגנה מחייבת קיומו של "עניין ציבורי ממשי" בתוכן הפרסום המקים חובה לפרסומו ואת העוסקים במלאכת העיתונאות לעבודה עיתונאית זהירה ואחראית המתבטאת בביסוס הפרסום על מקורות מהימנים; בדיקת-המידע ואימותו; הצגת תמונה עובדתית מלאה, הוגנת ובלתי מסולפת; דבקות באמת והקפדה על כללי-האתיקה לעיתונאים ובהם פנייה מוקדמת למושא הפרסום לקבלת תגובתו ופרסום תמצית גרסתו כקבוע בתקנון האתיקה המקצועית של העיתונות (ראו: "עניין אילנה דיין"; דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך, פ"ד סז(1) 667 (2014) (להלן: "דנ"א אילנה דיין"); פסק הדין המקיף בעניין ת"א (ת"א) 54653-02-14 אגודת העיתונאים בתל אביב נ' רשות השידור (פורסם בנבו, 1.9.2021) והפניות שם). הנתבעים לא צלחו את משוכת הוכחת ביצוע עבודה עיתונאית אחראית בפרסומים מושא התביעה.

52. קיומו של מקור מהימן, בדיקתו ואימותו לא הוכחו. גרסת נתבע 1 בנוגע למקור הידיעה הייתה גרסה מתפתחת ולא הותירה רושם מהימן. בתצהירו מסר נתבע 1 שהפרסום נעשה על סמך תדרוך שנערך ומידע שהיה בידי במסגרת חקירת המשטרה. נתבע 1 לא פירט בתצהירו מי ביצע את התדרוך, מתי נערך ומי נטל בו חלק וטען בחקירתו שהוא אינו זוכר. שמו של החוקר המשטרתי של הפרשה (רפ"ק גבאי) הופיע באופן ברור בפרסום השני, הנתבעים בחרו שלא להביאו למתן עדות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

53. נתבע 1 העיד שבתדרוך המשטרה היו עיתונאים נוספים. אותם עיתונאים שנכחו בתדרוך, לא הובאו על ידי הנתבעים למתן עדות. תחילה טען נתבע 1 בחקירתו כי בשל חלוף השנים והיעדר הרשומות, הוא אינו זוכר את שמם של הנוכחים. אולם כאשר עומת שבכתבות שצרף לתצהירו צוינו שמות הכתבים, אישר "לא מצאתי מקום להביא אותם" (עמ' 19 שו' 25). בחקירה חוזרת ניסה נתבע 1 לשפר מצבו והבהיר שלא הביא את האיש שתדרך אותו כי "הוא לא בן החיים" (עמ' 23 שו' 5), הגם שקודם בחקירתו הנגדית לא זכר את זהות הנוכחים ולא טען בתצהיר עדותו שהגורם המתדרך אינו עוד בן החיים.

54. נתבע 1 לא טען בתצהירו לביצוע בדיקה של המידע ואימותו ולפנייה מוקדמת לתובע או לבא כוחו לקבלת התייחסות לפרסומים. בחקירתו הנגדית התפתחה גרסת נתבע 1 והוא טען לראשונה בחקירתו, 10 שנים לאחר הפרסום, שהוא ביצע בדיקות של המידע שכללו פנייה לבא כוח התובע לקבלת התייחסות. כדבריו: "אני פעלתי מתוך שליחות עיתונאית שבוצעה בתום לב על פי תדריכים שעברתי ועל פי בדיקות שביצעתי. באותו יום גם פניתי לבא כוחו של התובע כדי לקבל התייחסות שלו. באותם ימים התובע שמר על זכות השתיקה וסירב אפילו למסור מידע למשטרה מה חלקו או לא חלקו או אי חלקו בדברים. ברגע שהמידע הגיע לידי, בדקתי אותו, הגיע מפי אנשים מוסמכים בחקירה, הבאתי את זה לידיעת הציבור..." (עמ' 21 שו' 29-32 ועמ' 22 שו' 1-2). מדובר בעדות מאוחרת שכמוה כעדות כבושה ולא ניתן לייחס לה משקל. אין בדל של טענה לכך בתצהיר העדות. בסעיף 10 לתצהירו מוסר נתבע 1 שגרסת התובע בכתבה מיום 19.5.2011 נמסרה לו על ידי גורם במשטרת ישראל (שאת שמו לא ציין) ולא על ידי התובע.

55. התפתחות נוספות בגרסת נתבע 1 המצלה על אמינות גרסתו לגבי מקור הידיעות שפורסמו בכתבות ואימותן יש בעדות נתבע 1 "הסתמכתי על הפרוטוקולים של בית המשפט שהיו, כרגע הם לא נמצאים בידי ועל התדריכים שבוצעו" (עמ' 22 שו' 29-30). פרוטוקולים, אם היו לא הוצגו. דבר קיומם עלה לראשונה רק בחקירה הנגדית. הכתבה השנייה בה פורסמה ביום 19.5.2011. באותו היום הוגש כתב האישום נגד התובע שלא כלל אישום בפרשה.

56. נתבע 1 שהעיד בבית המשפט שהוא פעל מתוך "שליחות עיתונאית" מעלה טענה חדשה בשלהי חקירתו הנגדית "מה הטקסט המקורי שהעברתי למערכת ואיך הוא נערך בסוף, אין לי יכולת לבוא ולקבוע אילו שינויים בוצעו, אם בכלל וזה מאוד קריטי" (עמ' 22 שו' 11-13). מדובר בהרחבת חזית ובעדות שנסתרה כאשר נתבע 1 אישר כאשר נשאל אם הפרסום שונה ממה שנתן למערכת "אני לא בטוח שהוא שונה" (עמ' 22 שו' 17).

57. נתבע 2 לא יכול לשפוך אור לגבי מקור הפרסום, משאישר בחקירתו שהוא לא נטל חלק בתדרוך ולמד על כך מעיון בתצהירו של נתבע 1.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

58. גם אילו היו הנתבעים צולחים את משוכת הגנת העיתונות האחראית ואת נסיבות סעיפים 15(2) ו-15(3) לחוק (ולא היא) בנסיבות המקרה כמה החזקה חזקה להיעדר תום לב הקבועה בסעיף 16(ב)(2) לחוק, משהנתבעים לא הוכיחו שנקטו באמצעים סבירים לבדיקת אמיתות הפרסום (ראו; "עניין אילנה דיין"; "עניין קראוס"; ע"א 2668/97 רופין נ' גלובס פליישר (1983) בע"מ, פ"ד נה(1) 721, 725 (1998)). הנתבעים לא סתרו חזקה זו.

59. בעניין דנ"א אילנה דיין נקבע שהימנעותו מפרסם מלפרסם ביוזמתו מידע אודות התפתחויות משמעותיות בפרסום אשר היווה לשון הרע עשויה בנסיבות מסוימות לשלול מאותו מפרסם את הגנתו של סעיף 15(2) לחוק (ראו; פסק הדין של השופטים י" דנציגר וע' ארבל). לעניין החובה לקבלת תגובה מוקדמת של הנפגע, נקבע: "..... כך גם באשר לחובתו לקבל את התייחסותו של הנפגע הפוטנציאלי מן הפרסום, הדרושה לא רק משיקולי הגינות אלא גם לשם ביסוס המידע. לטעמי, אחת האינדיקציות החשובות למילוי אמת המידה של עיתונאות אחראית היא פנייה מוקדמת של המפרסם למושא הפרסום ומתן הזדמנות סבירה והוגנת להגיב לפרסום."

נתבע 1 טוען בתצהירו כי בכתבה בעיתון מיום 19.5.2011 הובאה גרסת התובע, בה הדף התובע את החשדות המיוחסים לו לפחות בחלקם וכי בכתבה זו וכן שבכתבה נוספת שפורסמה ביום 19.5.2011 באתר NRG של העיתון, פורטו סעיפי האישום בגינם הוגש כתב אישום נגד התובע, בהם לא נכלל ניסיון פגיעה באימאם ופיצוץ המסגד. בכך מבקש הנתבע לראות סיקור עיתונאי מאוזן. אין בידי לקבל זאת. בכתבות לא מובאת התייחסות התובע לעניין מעורבותו בתכנון רצח האימאם ופיצוץ מסגד חסן בק ולא מצויין בהן כי כתב האישום אינו כולל פרשה זו. בפרסום בעיתון מיום 19.5.2011 תחת הכותרת "פרוטוקול החקירה של עורך הדין פינקלשטיין" ותמונתו של התובע אף מיוחס לתובע ניסיון לפגיעה באימאם ובמסגד כשנאמר: "ביום הארבעים למעצרו של עו"ד גור פינקלשטיין, שחשוד כי היה "המוח" שתכנן שורה של ניסיונות חיסול באזור המרכז, ביניהם תוכנית להתנקש בראש התנועה האסלאמית ביפו...".

60. נתבע 1 העיד "במועד שלמחרת הכתבה הרלוונטית מופיעה כתבה עם גרסתו המלאה של התובע ובה מצוין בדיוק מה כתב האישום שהם מתכוונים לייחס לתובע ושם כתוב שחור על גבי לבן שלא מייחסים לו את נושא הפיצוץ מסגד חסן בק. רשום שם שאלה העבירות שהולכים לייחס לו" (עמ' 20 שו' 13-15). עדות זו אינה בהלימה לפרסומים מיום 19.5.2011. כתבה אחרת לא הוצגה.

61. טענת נתבע 1 כי שכאשר התובע זוכה הוא זכה לכותרת ענק, נטענת בעלמא ללא תימוכין ואין בינה לבין הפרסומים בהם עסקינן דבר. ביחס לכתבה עלומה זו כאשר הנתבע נשאל היכן נכתב שהתובע לא הואשם בפרשת האימאם והמסגד, אישר "לא זוכר. לא ראיתי את הכתבה ולא זוכר מה נכתב בזה" (עמ' 20 שו' 24).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

62. מכל המקובץ הפרסומים מושא התביעה מהווים פרסום לשון הרע שאינו פטור ואינו חוסה תחת הגנות החוק.

הפיצוי

63. התובע מבקש פיצוי ללא הוכחת נזק בהתאם לסעיף 7א(א) לחוק בטענה לארבעה הפרסומים, שתי הכתבות ופרסומן באתר NRG של העיתון וכן פיצוי בגין נזק מיוחד, עגמת נפש וכאב וסבל בטענה כי הפרסומים פגעו בו במיוחד בהיותו אדם המאמין בדו קיום וכן משיצאו לאור בעת שהיה עצור ובשל כך נחשב אסיר טעון הגנה, הורחק מהאסירים, הועבר לתא מתאים והיה חשש לחייו.

64. בעניין הנזק המיוחד, התובע לא הוכיח את טענותיו. לא הוכח קיומו של מוניטין מיוחד לתובע כמי שמאמין בדו קיום ופגיעה בו על רקע הפרסום בו עסקינן והתובע לא השכיל להציג מצג ראייתי לחשש לחייו והיותו אסיר טעון הגנה בעקבות פרסום הפרשה. רשיונו כעורך דין נשלל לצמיתות בשל העבירות בהן הוא הורשע ללא קשר לפרסומים, ופרט לגרסה בעלמא של התובע, שלא נתמכה בבדל של תשתית ראייתית, התובע לא הציג תימוכין להיותו מאויים בעת שהיה כלוא, לשינוי תנאי כליאתו, להעברתו למתן כליאה הגנתית ולבידודו מיתר האסירים, כטענתו. לא הוצגו רשומות בית הכלא, והתובע לא הובאו עדים לתמיכת גרסתו.

65. למעלה מזה, פיצוי ללא הוכחת נזק עד לסכום הקבוע בחוק או פיצוי על פי הוכחת נזק שעשוי להיות הן בגין נזק ממוני (כללי או מדויק) והן בגין נזק בלתי ממוני, הם מסלולי פיצוי חלופיים ולא ניתן לפסוק אותם במצטבר (ראו; עניין **אילנה דיין**); ע"א 7426/14 **פלונית נ' דניאל** [פורסם בנבו] (14.3.2016)). לגבי תביעה בגין עוולת לשון הרע ותביעת רשלנות בגין הפרסום נקבע שמאחר ומדובר באותם מעשים, הנורמה הכללית נדחקת מפני העוולה הפרטיקולרית (ראו; ת.א. (מחוזי-מרכז) 15-03-26458 **סגיב טכנולוגיות מיגון אש (2009) בע"מ נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.6.2020)).

66. אשר לפיצוי על פי החוק בגין פרסום לשון הרע; פיצוי זה נועד לפצות את הנפגע על הפגיעה בשמו הטוב, לפצות על העוולה ולתקן את העוול שנגרם לנפגע. בפסיקת הפיצוי יש להתחשב, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיווידואלית, כל מקרה לנסיבותיו ובכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים (ראו; רע"א 4740/00 **אמר נ' יוסף** (פורסם בנבו, 14.8.2001); עניין **שרנסקי**).

67. במקרה זה מדובר בשתי כתבות שניתן לראותן כפרסום אחד. הכתבות פורסמו יום אחרי יום באותה פלטפורמה - בעיתון "מעריב", ולאור תוכן ניתן להתייחס אליהם כפרסום אחד (ראו; ת.א. (ראו; ת"א 14-11-14264 **כנפו נ' גינזבורסקי** (פורסם בנבו, 4.1.2018). ערעור על פסק הדין נדחה). טענת התובע כי הכתבות פורסמו גם באתר NRG של העיתון, לא הוכחה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

68. במועד פרסום הכתבות, ביום 18.5.2011 וביום 19.5.2011, התובע היה עצור בחשד לביצוע עבירות חמורות ולא נהנה משם טוב. כנגד התובע הוגש כתב אישום חמור, הכולל שורה ארוכה של אישומים ובהם קשירת קשר וניסיון לרצח של גרושתו והבן זוגה, של עד המדינה ועד תביעה במשפטו, תקיפה וחבלה חמורה במנהל אגף הרישוי והפיקוח בעירייה ובבן הזוג של גרושתו ועוד. התובע אף הורשע בקשירת קשר לרצוח עד מדינה, ניסיון שידול לרצח של עד תביעה, שיבוש מהלכי משפט, עבירות נשק והטרדת עדים. הוא נאסר לתקופה ממושכת והוצא לצמיתות מלשכת עורכי הדין בעקבות הרשעתו.

69. פרסום מעורבותו של התובע בתכנון רצח האימאם ופיצוץ המסגד נעשה לצד פרסום הפרשות הפליליות חמורות בהן נחשד התובע ואשר בגינן הוגש נגד התובע כתב אישום. הפרסום בעיתון "מעריב" לא היה הפרסום היחיד שייחס לתובע, באותם מועדים, מעורבות בתכנון פיצוץ מסגד חסן בק ורצח האימאם. פרסומים דומים נעשו במאקו וב-ynet. התובע לא הוכיח שהגיש תביעה נגד גורמים אלה, ולא הוכח שבפרסום הפרשה בכתבות מושא התביעה נגרם לתובע נזק עודף מהפרסומים האחרים.

70. תובע השתהה שיהוי ניכר בהגשת תביעתו אותה הגיש יום לפני חלוף תקופת ההתיישנות של הפרסום הראשון ויומיים לפני חלוף תקופת ההתיישנות של הפרסום. התובע לא פעל לתיקון הפרסום ולהקטנת נזקיו.

71. שיקולים אלה פועלים להפחתת רף הפחתת רף הפיצוי.

72. הנתבעים טוענים שתובע כזה אין לפסוק פיצוי ולחלופין שיש לפסוק פיצויים לו בסכום סמלי המהווים "פיצויים לבוז". פסיקת בתי המשפט מאפשרת פסיקת פיצויים סמליים בתביעות לשון הרע, כאשר הנתבע ביצע עוולה של פרסום לשון הרע, אך הוא לא גרם לתובע נזק ממשי או כאשר הפרסום אכן גרם לתובע נזקים, אך התנהגותו של התובע מצדיקה פסיקת פיצוי בסכום נמוך מהסכום הנדרש להטבת נזקיו. כך למשל בעניין ע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' חברת החשמל, פ"ד ל"א (2) 281 (1977) נפסק פיצוי של 1 לירה. אותו סכום פיצוי נפסק ב"עניין בן גביר" לגבי ביטויים "נאצי קטן" ו"נאצי מלוכלך וקטן" בהינתן שהמערער מוכר בציבור במשך שנים רבות כמי שמזוהה עם עמדות גזעניות, לקח חלק בהפגנה בה הוצג ראש הממשלה המנוח במדי קצין נאצי ולא שלל את השימוש בכינוי הגנאי שהוטח בו כלפי מי שלשיטתו ראויים לו. פיצוי סמלי בסך 10 ₪ בגין בעילת פרסום לשון הרע נפסק ב"עניין סדן" לתובע שצולם בבית חולים ותמונתו במיטה בבית חולים הוצגה לצד כיתוב שהתובע מתחזה לחולה כדי להתחמק ממעצר, זאת בהינתן ששמו של התובע נקשר בפרשות שליליות והוא לא הוכיח נזק מיוחד עודף על הפרסומים השליליים שנקשרו בשמו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

72. אינני סבורה שבמקרה זה יש לפסוק לתובע "פיצויים לבזז". תוכן הפרסומים בפסקי הדין בהם נפסק פיצוי כזה שונה מענייננו. אל מול המונטין השלילי של התובע במועד הפרסום והתנהלותו עומדת חומרת הפרסום המייחס לתובע מעורבות בפרשה חמורה של תכנון רצח אימאם המשמש כראש תנועה איסלמית ופיצוץ מסגד שאינו פרסום מותר ואינו חוסה תחת הגנות החוק. עם זאת, בנסיבות העניין יש להפחית את רף הפיצוי באופן משמעותי אשר ייתן ביטוי לשם הרע של התובע במועד הפרסום, לעבירות החמורות בהן התובע הואשם ולעבירות בהן הורשע, לשיהוי הניכר בהגשת התביעה ובחירת התובע שלא לתבוע גופים אחרים שפרסמו אותו פרסום. שיקול נוסף להפחתת רף הפיצוי יש בכך שהתובע, בשום שלב, לא פעל לתיקון הפרסום ולא עשה דבר להקטנת נזקיו.

73. חופש עיתונות מהווה תנאי הכרחי לקיומו של משטר דמוקרטי. ואולם "לעיתונות, כידוע, יש כוח רב. בכוחה לרומם או להשפיל, להחשיך עולמו של אדם ולערער מעמדו של גוף" הכול במשיכת קולמוס. עם הכוח הרב השמור לעיתונות צריכות לבוא, על כן, אחריות וזהירות על מנת להבטיח שלא ייעשה שימוש בכוחה, אלא באופן ענייני והוגן (ראו; "עניין קראוס").

74. שיעור הפגיעה בגין פרסום לשון הרע באדם שהורשע בפלילים בעבירות חמורות, כמו התובע, ואשר במועד הפרסום היה עצור בגין עבירות אלה והוגש נגדו כתב אישום, אינו כשיעור הפיצוי שיש לפסוק לאדם ששמו ללא רבב. בסיס נורמטיבי להפחתת הפיצוי בשל התנהלות הנפגע ועברו, קיים בסעיף 22(2) לחוק הקובע: **במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע אין להביא ראיה או לחקור עד בדבר שמו הרע של הנפגע או בדבר אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו הפגומים, אלא במידה שפרטים אלה נוגעים במישרין ללשון הרע המשמשת נושא למשפט, או שבית המשפט התיר הבאת ראיה או חקירת עד כאמור -**

(1) ...

(2) **במשפט אזרחי, אחרי ההחלטה שהנתבע חייב בפיצויים - להפחתת הפיצויים;**

75. התובע הוא עבריין מורשע בעבירות של ניסיון ושידול לניסיון רצח של עד מדינה ועד תביעה במשפטו ושיבוש הליכי משפט. הכתבות מושא התביעה אשר הציגו את התובע כמי שנחשד במעורבות בניסיון לרצח אימאם מסגד חסן בק ופיצוץ המסגד, לא פורסמו בחלל ריק. במועד הפרסומים הוגש נגד התובע כתב אישום חמור בשורה של אישומים קשים שכללו ניסיון לרצח של אחרים, תקיפה חמורה, הנחת מטען חבלה לכלי רכב, ניסיון להצית מבנה ועוד. בכתבות פורסמו הפרשות בהן נחשד התובע ואשר בגינתן הוגש נגדו כתב אישום ולצידן מעורבותו בתכנון ניסיון רצח האימאם ופיצוץ המסגד. שמו של התובע, במועד פרסום הכתבות שבמחלוקת כבר נקשר בפרסומים שליליים חמורים אחרים קשים אשר בגינתם הוגש נגדו כתב אישום. התובע לא הוכיח קיומו של נזק מיוחד בגין פרסום חשד למעורבותו בתכנון ניסיון רצח האימאם ופיצוץ המסגד, לנוכח פרסום האישומים החמורים בכתב האישום שהוגש נגדו. פרסומים דומים אודות הפרשה הופיעו במקביל במאקו וב-yet. התובע לא הוכיח קיומו של נזק מיוחד עודף שנגרם לו בגין הכתבות מושא התביעה אל מול הפרסומים באמצעי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

תקשורת אחרים. התובע בחר להגיש את התביעה ימים קודם לחלוף תקופת ההתיישנות, ולא לתבוע את העיתון ועורך העיתון. בכך יש טעמים המצדיקים הפחתה של ממש את רף הפיצוי.

76. את טענת הנתבעים ל'הקלה' מכוח סעיף 19 לחוק, יש להידחות. הנתבעים אינם עומדים בתנאים לכך. טענת הנתבעים לאשם תורם של התובע בקשר לפרסומים, אין בה ממש.

77. בעניין ת"א 18448-10-15 אורן חזן נ' עמית יצחק סגל (פורסם בנבו, 11.9.2016) נפסק פיצוי של 10,000 ₪ בגין פרסום בטלוויזיה המייחס לתובע בעת שהיה חבר כנסת סחר בסמים וסך 30,000 ₪ בגין הפרסום באתר "מאקו", כאשר הפרסום היה כרוך בפרסום מעשים חמורים אחרים של התובע שהוכחו כנכונים או כחוסים תחת הגנת החוק. זאת משנקבע שאין באותם מעשים אחרים לשלול לחלוטין את שמו הטוב של התובע. במקרה זה, במועד הפרסום לתובע לא היה שם טוב לאור העבירות בהם הואשם.

"בעניין כהן" נקבע פיצוי של 10,000 ₪ בגין פרסום שהתובע הורשע. בגרם מוות ברשלנות בתאונת דרכים, לאחר שהתובע ריצה את עונשו והעבירה התיישנה. במועד הפרסום כאן היה תלוי ועומד הליך פלילי חמור נגד התובע.

"בעניין משעול" נדון פרסום המייחס לתובע שהורשע בעבירות של הפרת סודיות (ריבוי עבירות), מרמה והפרת אמונים (ריבוי עבירות), פגיעה בפרטיות (4 עבירות), קבלת דבר במרמה, וניסיון לקבל דבר במרמה (שני פרטי אישום) אישום בעבירת שוחד הגם שלא נכלל אישום כזה בכתב האישום, נפסק פיצוי של 15,000 ₪.

78. במכלול הנסיבות שפרטתי ולאחר שקילת כל השיקולים הנדרשים ושיעור הפיצוי הנוהג בפסיקה טרם הפחתתו, יש להעמיד את הפיצוי בגין הפרסום בכללותו על סך של 20,000 ₪, לחייב את נתבע 2, יחד ולחוד, עם נתבע 1 בתשלום מחציתו וביתרה את נתבע 1 לבדו.

79. נסיבות תיק זה שונות מפסק הדין בעניין ת"א 172/89 (מחוזי-ים) פלוני נ' הכתב-אלמוני, פ"מ תשנ"ד (2) 397 (1992) אליו מפנה התובע. באותו עניין נפסק פיצוי בסך 500,000 ₪ בגין כתבה ובה תיאור מעשה הריגתו של אדם על-ידי התובע 30 שנה קודם בזמן שהיה קטין, לאחר שהתובע ריצה את עונשו והשתקם, הרשעתו נמחקה מהמרשם הפלילי והוא בנה בית ומשפחה והפרסום הרס את חייו. סודו הנורא נגלה לאשתו, לילדיו, לשכניו ולמכריו. התובע גלה ממקומו מביתו וממקור פרנסתו. בנסיבות אלה לאור מחיקת ההרשעה, חלוף השנים הרב מאז ביצועה, היות התובע קטין בעת ביצוע העבירה, עקרון השיקום והנזק המיוחד שהוכח, נפסק פיצוי ברף חריג זה. הפרסום בו עסקינן נעשה בעת שהוגש נגד התובע כתב אישום חמור בגין שורה של עבירות חמורות הכוללות נסיון רצח. התובע טרם ריצה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18-05-38238 פינקלשטיין נ' אשכנזי ואח'

את עונשו בגין העבירות החמורות בהן הוא הורשע ולא נטען וממילא לא הוכח שהרשעתו נמחקה מהמרשם הפלילי.

סוף דבר

80. מכל האמור התביעה מתקבלת בחלקה כך שישולם לתובע פיצוי בסך 20,000 ₪ באופן הבא - סך של 10,000 ₪ ישולם על ידי נתבעים 1-2, יחד ולחוד, היתרה בסך של 10,000 ₪ תשולם על ידי נתבע 1 לבדו.
81. בשים לב לסכום שפסקתי וליחס בינו לבין סכום התביעה (200,000 ₪), הנתבעים ישאו יחד ולחוד בתשלום 10% מסכום האגרה ששולמה ובשכר טרחת עורכי דין בסך של 5,850 ₪.
82. הסכום הכולל ישולם לתובע תוך 30 יום מהיום, שאם לא כן יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק הדין.

ניתן היום, ז' כסלו תשפ"ב, 11 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.

אפרת בוסני, שופטת